

STUDENTEN WEEKBLAD

HOOFDREDACTEUR: E. J. GRATAMA SZN.

REDACTEUREN: B. D. H. TELLEGEN J. AZN., MEJ. E. G. F. W. VAES,
G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH, S. NOYON, W. J. G. PAARDEKOOPER.

VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

20e JAARGANG.

No. 7.

VRIJDAG

16 NOV. 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,— P. JAAR, WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

De Eerste Jaars Literaire-Wedstrijd.

Delftsch Studenten-Corps.

Het Debat.

De verkiezingen voor den Senaat, door J.

Brandstoffenregeling.

Snjeontojounsselskip „Frisia”.

Delftsche Studentenbond.

Bondsvergadering.

Mededeeling.

Gedachten en Gedichten.

Een droom, door Trog.

Ingezonden.

Waarde Redactie, door H. Rahder Jr.

Aan den heer H. Rahder Jr., door de Redactie.

Eenige Opmerkingen, door J. Riënks.

Geachte Redactie, door J. M. de Muinck Keizer Jr.

Aan de heer J. M. de Muinck Keizer Jr., door G. J. de Glee.

Aan den heer Corr., door Vr.

Antwoord, door T.

De behartiging der Studiebelangen aan de T. H.

Vereenigingsleven.

Civ. en Bouwk. Stud. Gezelschap „Pract. Studie. Excursie en Lezingsverslag.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Studenten-Gezelschap voor Sociale Studie.

Studenten-afd. Delft van het A. N. Verbond.

Het modernisme van de Hedendaagsche Tijd. Lezingsverslag, door Th. R. S.

Demonstratische proeven met betrekking tot draadloze telegrafie. Lezingsverslag.

Indisch Studenten-Congres.

Boekbespreking.

Aanschouwing van het mengelwerk der D. S. B. Almanak 1917, door A. G. Maus Jr.

Correspondentie.

Errata.

Technische Hoogeschool.

Oproeping Candidaat-examens.

Aanmelding Ingenieurs-examens, afd. Scheik. Technologie en Mijnbouwkunde.

Mededeelingen.

De Eerste Jaars Literaire-wedstrijd.

Vier inzendingen. Twee ernstig, twee luimig; de ernstigste is het grappigst.

Tezamen vormen zij een cyclus. Het argelooze van de jeugd treedt ons tegen uit de „Indrukken van de eerste jaars”; terwijl de jongeling ons geschetst wordt in zijn wetensdorst in „de Inschrijving”; in zijn jonge kracht in „de Oude Acht”; in zijn ontwakende liefde in „Idylle”. Deze cyclus zou dien groei van jongeling tot man, den tijd waarin hij zijn eerste sigaar rookt, en meer geld op zak heeft dan goed voor hem is, kunnen verheerlijken, en zijn een blijvend monument van schoonheid oprijzend op de kale vlakke der alledaagschheid, wanneer hij beter geschreven ware geweest. Zelfs geen der bouwstenen van dat monument kan „eervol vermeld” worden. De namen der schrijvers zijn dan ook de vergetelheid prijs gegeven. Zoo wij slecht oordeelden zal slechts een motto in litteratuurgeschiedenissen van komende jaren verneld kunnen worden.

Maar toch, inzenders; gij zult gedrukt worden; nog sterker nu ge dit leest zijt ge gedrukt, leest slechts verder. — Het motto „geoz” verschaft ons de volgende weergave van den indruk die op een argelooze jongelingskiel het verlaten van de lange kleeren maakt.

„Met gemengde gevoelens steeg ik op van uit een donker hol (ik heb nu reeds geleerd dat men dit hol een tunnel noemt), naar mijn nieuwe woonplaats, 'n stad van gist en grachten.

Bij analyse van die „gemengde gevoelens” — U merkt, ik trap college! — bleek, dat ze te verdeelen waren in twee hoofdgroepen, n.l. vreesgevoelens en vreugdegevoelens. Vreesgevoelens op de eerste plaats, hoe voor mij deze laatste jeugdperiode zou afloopen en vreugdegevoelens over het feit, dat ik kwam te staan in een omgeving, waar ik mijn drang naar weten kon bevredigen, waar ik ongedwongen kameraadschappelijkheid zou vinden en niet bevreesd behoefde te zijn, door enge begrenzing van burgerlijke begrippen, ieder oogenblik in conflict te komen met over-mij-wakende-en zorgende autoriteiten. (Oef! dat was een verd... lange zin; al heb ik vage angst, dat niet ieder onderwerp of bijwoordelijke bepaling van tijd of zoiets op zijn grammaticaal juiste plaats staat, ik ben trots(ch) (?) op dit lange gevaarte!”

Merk op hoe flink hij reeds het stoute woordje verd... plaatst. Geschreven ziet het er nog gedurfd uit.

Het volgende staat vol met „technische en wetenschappelijke mopjes.”

Sprekende over het aantal bruggen in Delft zegt hij bijvoorbeeld: „Ik weet niet of iemand al ooit den moed heeft gehad het aantal van deze bruggen te benaderen; me dunkt het zou misschien aan velen een beter inzicht geven van het begrip oneindig.” Dit is nu (ik hoop ook naar de meening van den schrijver) een in het oog loopend weinig geslaagd grapje. Zoo zijn er meer; ik zal ze maar niet opnoemen. Heel plezierig is het volgende:

„Het ergste echter kwam na de inschrijving; ik moest n.l. plaatsen gaan laten afschrijven op heele bende's teekenzalen en natuurlijk wou ik absoluut bij Bruins de geheimen der beschrijvende meetkunde leeren, bij de Rouw mijn handteekeningen maken en bij mej. Manders mijn bouwkundige teekeningen.

Toch is er een oester te vinden die een parel kan voortbrengen. Het dier schuilt in het volgende:

„De hospita beschouwde mij, ik nam de hospita op.... we namen stelling tegenover elkander in een vermoedelijk langdurigen strijd! Zij als voornaamste wapenen: liefvalligheid en nieuw behang op de kast; ik: een onschuldig gezicht en blanco schuldboek.”

Dit is werkelijk veel beter, zelfs goed. Kijk hiernaar en schrijf meer, steeds meer, maar maak geen technische mopjes.

De bezieling uit „de Inschrijving” is binnen de perken van niet altijd goed versneden verzen gehouden.

De eerste zes regels zijn goed. Dan wordt 't weer flauw. Of „Unie” op „krijg-ie” rijmt staat nog niet geheel vast. Uit wat er verder volgt/blijkt niet dat de schrijver zich bij Corps of „Unie” aansloot. Misschien ontwikkelt hij zijn gaven beter in het Nihilisme.

Over de krachtsaanbidding in „de Oude Acht” zal ik niet veel zeggen; alleen dit: een acht maakt nooit „een scherpen draai” en „steigeren” staat een acht ook niet fraai. Beter het karakter van het onderwerp bestudeeren. Toch geef ik het geheel omdat het toch altijd nog beter is dan het Lagalied.

Waar kijken al die venten naar

Daar ginder op de ka?

Ze turen steeds maar voor zich uit

En zeggen boe noch ba.

Ze kijken naar de ophaalbrug

Nabij de Oosterpoort!

Zit daar misschien een bromvlieg op,

Of wordt er een vermoord?

Maar wat beteekent dan die vlag,
Die wappert van het Lagahuis
En fier haar rood en witte banen
Plooit langs 't zwartte kruis?

Langzaam glijdt de ranke boot
In de Zwet..... en wacht;
De roeiers rusten op hun riemen
't Is de Oude Acht!

Doch plots'ling klinkt des stuurmans stem:
„Slag klaar!” Hoe zich de spieren spannen!
„Af!” Voort schiet de slanke giek....
Ha! dat zijn Laga-mannen!

De groenen juichen, klappen, schreeuwen,
Hun oogen tintelen van trots;
Ze weten, dat op deze roeiers
Laga steunt als op een rots.

„Catch-twee! Catch-twee!”
Daar komt de boot weer aan.
Zij steigert voort bij elken slag
In zuiver rechte baan.

Nu moeten ze onder de ophaalbrug door.
Maar dat zal niet gaan, zou men meenen,
Doch met een mooien scherpen draai
(„Pas op je kop!”) Is Laga's Acht verdwenen.

POSEIDON.

Dan volgt het verhaal van een Groooooote Lieieiefde.
Het heet eenvoudig „Idylle.”

Alle bijpassende attributen zijn aanwezig. Geen nummer van het programma is overgeslagen. Er treden op: één jongen, één meisje, één ondergaande zon, één zilveren maan, diverse sterren, één wijd stil meer, één bootje, één mandoline en één oude man die alles begrijpt.

Deze zijn als motieven soms gewaagd dooreen gewerkt. Zon en maan, de eerste in gouden ondergaande- de tweede in zilveren stillen toestand beschijnen tezamen, voor een eerste jaars, gewaagde tooneeltjes.

„Zijn wit sporthemd dat van een God scheen” zegt de schrijver. Later blijkt gelukkig dat de drager een God is (tenminste „haar God”) zoodat het eerste veel aan waarschijnlijkheid wint. „Snaren lispelen”, hij richt zich „in zijn volle lengte op”, in 't kort er valt veel te genieten. Als handleiding voor jong-verliefden zeer geslaagd. Hier volgt het geheel.

„Geef me deze boot maar.”

„Alsjeblieft meneer; — past u op dame, ik zal 'em even wat dichters aan wal halen”, en met een krachtigen ruk trok de oude schuitenverhuurder met zijn ruw-wollen, versleten, blauwe zeemansboezeroen de lichte wherry door het rustige water, dat even in beroering kwam en het maanlicht een oogenblik honderd-voudig weerkaatste in een kabbeling, die langzaam weg-stierf over de breedte, door de goud-roode stralen der ondergaande zon, die samensmolten met het groen langs de oevers, als in een ring van smaragd gevatte, water vlakke. Op gevaar van over het bankje in 't water te glijden, waagde hij den stap op de naar de wal getrokken boot toe, en zijn zenuwen voelden de aanraking van die zachte hand, die zich als om steun naar hem toestreekte, lang voor zij hem bereikte.

Met een glimlach hielp hij haar instappen, met een glimlach gaf hij haar de touwen van het roer en hij wees haar hoe ze trekken moest om de boot links of rechts te doen draaien. Achteloos wierp hij zijn jas op de plecht.

Was het opzet, dat zijn trotsch-athletische gestalte zich juist scherp afteekende tegen de ondergaande zon toen hij een oogenblik in zijn volle lengte oprichtte en uitstreekte; toen zijn lang, slank lichaam in het luchtig witte sporthemd dat van een God scheen, die de zon beval neer te knielen en haar onderdanig maakte aan zijn wil, die haar hulde wilde brengen aan dat teere wezen achter in de boot, op de stuurstoel. òpzag naar hem, haar heerscher, haar gebieder, haar God.....

Een oogenblik slechts duurde die betoovering, toen stak hij de riemen in dollen en zijn regelmatige, geluidlooze slag deed de wherry door het water schieten. Achter hem wees een verbreedend zog, dat wegsmolte in den nacht, den weg aan, dien de boot genomen had, voór week het water kabbelend opzijde en verleende doortocht aan haar meester. Nog een paar krachtige slagen, dan haalde hij de riemen binnen, luidloos.

Het mysterie van den nacht, dat alles omving, had zijn vleugelen uitgebreid over de boot met zijn jong leven, over het meer, over het riet aan de oevers, over het mensdom, dat sliep....

Hij zette zich naast haar, strekte zich uit.

Zij vlijde zich tegen hem aan in een heerlijk gevoel van veiligheid, dat haar doorstroomde; van rustig geluk, dat haar omvatte. Haar hoofd rustte op zijn schouder. Hij sloeg zijn arm om haar heen, zij voelde hoe zijn oogen de hare zochten, zij draaide haar hoofd achterover om hem aan te zien, om in zijn oogen, zijn ziel, weerspiegeld te lezen. Hij boog zich diep over haar heen.

Mond lag op mond en dronk zaligheid....

Zachtkens klotste het water tegen den boeg.

Een zephir boog het riet langs de oevers, dat ruischend zich weer oprichtte. Mane-stralen spiegelden zich in het stille meer en over de wijde water vlakke waarde een kabbeling, als een fluisterend droomen van stille vree eens slapenden....

Hóog aan den hemel praalden sterren en zij waren oogen, waardoor God de waereld kon aanschouwen, duizend-voudig.

En beneden op dat meer, op dat stille meer voelden die twee menschen daar zich alleen met Natuur, met God....

Zij spraken niet, zij wisten, dat dat een wan-klank zou zijn in 't rustig-heerlijk van hun omgeving. Zij begrepen elkaar....

De taal der oogen had geen woorden noodig.

Vaster trok hij haar naar zich toe. „Speel wat op je mandoline,” fluisterde ze. Hij verstond haar, hoewel hij haar stem niet hoorde. Zachtjes stemde hij.

Hij speelde; zijn vingers gleden over de snaren, die fluisterend zongen, die zijn ziel weer-gaven. Een heerlijk zoete melodie trilde over het water en vertelde van de alomvattende Nacht, van zijn liefde....

„Du bist wie eine Blume”,

lispelde de snaren; nog een paar volle akkoorden, toen stierf het gezang langzaam weg over het breede meer:

„Ich glaube die Wellen verschlingen
Am Ende Schiffer und Kahn,
Das hat mit ihrem Singen,
Die Lorrelei getan”....

Hij had bij 't spelen zich aan haar voeten gezet, haar vingers streken peinzend door zijn haar. Zijn hoofd rustte in haar schoot.

Hij had opgehouden met spelen, zij dankte hem met een kus....

Aan den hemel glansde de maan, die zilver scheen.

Een stilte zweefde om de boot, een oogenblik. Toen verdreef zijn stem haar: Ze moesten terug, 't zou anders te laat worden. Zij knikte, zwijgend, zuchtte. — Langzaam roeide hij.

Een wolk trok over de maan.

Het meer zweeg.

„k Dacht al, dat u niet terug kwam meneer”, zei de oude schuitenverhuurder schertsend. „Dank u beleefd meneer. Dag dame, dag meneer.” Zij nam zijn arm. „Ik heb het koud, br., ik ril”, fluisterde ze. „Pas op kindje, geen kou vatten hoor, anders mag je nooit weer mee”, dreigde hij haar hand zoekend, die hij zachtjes drukte.

De sterren schitteren aan den hemeltrans en lachten...

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Het Debat.

Ofschoon het voor de hand licht dat de Senaat van het Delftsch Studentencorps zich niet geroepen voelt alle onjuiste voorstellingen recht te zetten of onwaardige mededeelingen te weerleggen, wenscht hij hierop thans één uitzondering te maken om duidelijk te doen uitkomen, dat men zelfs aan schijnbaar ernstig gestelde uitingen dikwijls *niet de minste waarde mag hechten*.

De heer Van Lidth de Jeude schrijft n.l. aan het slot van zijn artikel in het laatste nummer van het Studenten-Weekblad:

„Volgens den Senaat is die Studentenvereniging het sterkst, welk geestelijk het beste centrum vertegenwoordigd en omdat de Senaat wil dat het Corps in ieder geval de eerste studentenvereniging in Delft blijft, zou hij die studeerende willen „vangen” die het Corps zelf niet heeft, alleen om maar no. 1 te blijven. Het zij mij vergund mijn afkeuring uit te spreken over een dergelijke manier van leden werven.”

Door deze voorstelling die beslist onjuist is, wordt het motief der hervorming op oneervolle wijze verlaagd omdat de schrijver het niet eens is met het betoog van den Senaat: „dat er ingeschrevenen buiten het Corps zijn, op wier lidmaatschap prijs behoort te worden gesteld, iets wat in de toekomst voorkomen moet worden.”

Ten overvloede volgt hier nog eens wat door den Senaat omtrent het motief der hervorming is gezegd (S. W. no. 5, pag. 31 en 32).

„Het Delftsch Studentencorps werd opgericht ondanks het feit dat reeds een sociëteit bestond. Duidelijk blijkt hieruit dat het Corps meer moest zijn dan alleen een gelegenheid om vrienden te vinden. Nog altijd zijn wij even dankbaar voor datgene wat onze oudste Corpsvereniging ons geeft: de mogelijkheid om onzen studententijd, die vol moet zijn van jeugdig enthousiasme, te maken tot een vreugdevolle periode van ons leven.

Maar toch mag nooit worden vergeten, dat veelzijdigheid ten alle tijde het kenmerk is geweest van het student zijn. Naast de Sociëteit moet dan ook het Corps met zijn overige vereenigingen, deels onbewust, maar ook deels zeer welbewust ten doel hebben den geestelijken band tusschen de studenten te bevorderen.

Het Corps behoort dan ook steeds het middelpunt te vormen van de ontwikkeling der ingeschrevenen. Geen goede elementen mogen daar buiten blijven. Nu de maatschappelijke toestanden, zoowel als de ligging van Delft tengevolge hebben dat de Sociëteit niet meer voor allen zijn kan wat zij vroeger was, moet daarmede rekening worden gehouden.

Ieder weldenkend lezer zal inzien, dat de bedoeling der hervorming slechts kan zijn te voorkomen dat het Corps op den duur niet aan zijn roeping zal beantwoorden.

Het is niet de eerste maal dat in het Studenten-Weekblad zonder een enkel argument de kwestie zelf buiten het debat is gesteld of ontweken. Men bedenke echter dat door zulk optreden het wezen der hervormingsplannen nooit kan worden aangetast.

Namens den Senaat,
W. SIX Jzn., President.
G. HULSHOFF, Secretaris.

De Verkiezingen voor den Senaat.

Wie de advertentie in het vorige S. W. heeft gelezen, waarbij enkele corpsenthousiasten dringend aanbieding van Senatoren vragen, zal wel begrijpen dat de Senaatscandidaten zich niet in de algemeene achting en sympathie mogen verheugen. Kan het ook anders? Wij hebben al menig eigenaardig candidaat voor den Senaat aanschouwd, maar het hors d'oeuvre dat ons thans geboden wordt, behoeven wij zelfs in deze abnormale tijdsomstandigheden nog niet voor lief te nemen. Ik doel hier niet op de karaktereigenschappen der heeren, nog op het uiterlijk van allen, zij behoeven zich dus niet beleedigd te gevoelen. Zij kunnen het ook niet helpen, dat zij de kwaliteiten missen om Senator te zijn; alleen, zij moesten dit zelf hebben ingezien, en zich en 't Corps niet aan een dergelijk figuur hebben lootgesteld. Of waren de roode stoelen en het roode lint tē verlokkelijk. Ik geef toe dat men krachtig moet zijn om aan die verleiding weerstand te bieden.

Doch gedane zaken nemen geen keer; en nu de heeren er eenmaal zijn, moeten we slechts zien hoe we ze op de beste manier weer kwijtraken. Van den Senaat verwondert me deze candidaatstelling niet. De ervaring opgedaan van één despotisch leider omringd door „onschadelijke knapen” schijnt zoo gunstig te zijn, dat men 't nog eens gaat herhalen. De troef is dezelfde, de bijkaarten zijn echter wat ongunstiger dan de vorige maal. Misschien zal er nu meer eenheid in de leiding komen.

Maar eerlijk gezegd: waarom deze presidentscandidatuur. Ter wille van de hervormingsplannen? Eilieve, waarde Senaat, ge kunt deze gerust bij alle paperassen in 't Corps-archief sluiten; ze liggen er wel opgeborgen, en het is de zekerste wijze om ze ten eeuwigen dage te doen voortbestaan.

Voor 't overige zal het Corps het nu wel aardig vinden een jaar aan den leiband van dezen jeugdigen dictator geloopt te hebben. Er komt gisting onder het volk, men steekt reeds hier en daar 't hoofd op. O! de kudde is zoo goedig in haren gewonen dommel! Maar wee! als ze ontwaakt. 't Zou me spijten als de verdienstelijke jonge man er nu het loodje bij zou leggen; toch geloof ik dat het in 't Corpsbelang is als er weer eens een frissche adem komt blazen. Een te ver doorgevoerde elionisatie kan niet gunstig werken.

De voorgestelde secretaris en thesaurier zijn heel aardige luidjes. Representatief ook wel eenigszins, ze kunnen tenminste gevoelig in rok verschijnen; maar op hun jeugdige en onervaren schouders zullen de lasten van secretariaat en penningmeesterschap te zwaar wegen. Zij zouden beter de baantjes der jongste commissarissen kunnen vervullen. Degenen, die voor de laatste functies zijn candidaat gesteld zijn teneenemale ongeschikt, zelfs voor die betrekkingen.

De smettelooze lelie zou den Senaatsruiker ontsieren door zijn reinheid en onbenulligheid; meer behoef ik hier niet aan toe te voegen.

Wanneer het Corps werkelijk nog iets om vertegenwoordiging geeft, laat het dan als 't noodig is met een grootsch gebaar de beurs openen en de Senaats-toelage uit de Corpskas verhoogen. Dan blijven we tenminste verschoond van dergelijke door-paskwilligheid-tragische voorvallen, als deze. De moraal van het voorgaande is: Wacht niet tot het te laat is. Werkt allen samen tegen deze het corpsbelang-vijandige daad van den Senaat. Helpt allen mede het aanzien van het Corps hoog te houden. *Stelt tegen-candidaten!*

J.

Brandstoffenregeling.

Naar aanleiding van een onderhoud dat afgevaardigden der Senaten van het Leidsch, Utrechtsch, Groningsch en Delftsch Studentencorps hebben gehad met Mr. Dr. Frowein, Directeur der Rijkskolendistributie, maakt de Senaat bekend dat, indien eenigszins mogelijk, het rantsoen kolen voor de Studenten in December zal worden verhoogd.

Het brandstoffendistributiekantoor te Delft heeft thans alle nota's verzonden van het bestelde hout of turf, dat vóór 20 November moest worden afgeleverd.

Spoedig nadat de betreffende nota is voldaan zal de aflevering plaats hebben.

Namens den Senaat,
G. HULSHOFF, Secretaris.

Snjeontojousselskip „Frisia”.

Nou het de eubarre us wer in berntsje brocht, mar der het er lang oer toset west. Fen dat jong guod hawwe wij nou al in hele keppel, mar pakes en omkes dy reitsje njunkenlytsen hast útstoarn. Sadwaende krije ús berntsjes in minne opfieding en seille hja hja memmetael nea goed leare. It is dochs wol núver dat fen 'e acht berntsjes dy-t-er nou binne mear as de helt jjin Frysk sprekke kin. Sjongen güt wol, mar ús mesykant het ús yn 'e war brocht en het doe mar whet frjemde wizen spile. De berntsjes hawwe in bulte leard fen ús álde omke Wopke, dy wij yn gjin tūd sjoen hiene. Doe-t-wij nei de kroeg ta scoene wier it wrammels trije úre en is it mar oergien. De installasje fen ús nije berntsje is sunder bloed forjitten ouroen. It wier al sa let. Dochs wier it in noflike joun, en ús berntsjes hawwe tige fen 'e reade baey lept. In oare kear seille wij ris echt Grouster Bearenburch sùpe. Dat smakket noch foll better.

De foarsitter,
JAN SCHEPERS.

DELFTSCHE STUDENTEN-BOND.

BONDSVERGADERING

op Dinsdag 20 November 1917, ten 7½ ure precies.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Ingekomen stukken.
4. Verslag van de houding van het bestuur inzake de gebeurtenissen op 2 November j.l.
5. Belangrijke financieele verschillen.
6. Almanak.
7. Rondvraag.
8. Sluiting.

De Vice-Secretaris,
E. J. BAUMANN.

Het Bestuur van den Delftschen Studentenbond deelt hierbij mede, dat namens alle corpsleden, die Vrijdag 2 November op de Sociëteit „Eensgezindheid” zijn binnengedrongen, oprechte verontschuldgingen zijn aangeboden voor het voorgevallene, in het bijzonder voor het neerhalen van de vlag.

HET BESTUUR.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Een droom.

We waren 's avonds nog laat op de kroeg geweest en gingen nu naar huis.

Op de stoep van de Sociëteit nam ik afscheid van mijn vrienden, die de kant van de Binnenwatersloot opgingen, en spoedde mij rechtsaf in de richting van de Schoolstraat. Het was echt najaarsweer en de wind hilde en gierde langs de huizen; de regenvlagen sloegen mij in het gezicht.

Ik stak mijn handen dieper in de zakken en zette mij schrap tegen den Noorderwind.

Weldra had ik het O. D. bereikt, maar plotseling bleef ik staan.

De maan was even komen gluren door de jagende wolken en verlichtte de voorkant van den ouden scheeven toren en de zijbeuken van de kerk.

Het eigenlijke middenschip stak daardoor des te zwarter af tegen de omgeving en geleek een geheimzinnige diepte. Op den voorgrond de witte brugleuning boven het diepzwarte water. Ik ging verder in de richting van de Voorstraat. Uit de hooge ramen van het gebouw straalde een vreemd matgeel licht, een weerspiegeling van het maanlicht, waarmee de kerk als 't ware gevuld scheen te zijn.

Het geheel maakte zoo'n geheimzinnige indruk op mij, dat ik onwillekeurig rilde. Plotseling stond ik doodstil:

„Had ik goed gehoord, of was het het gieren van den wind?” Ik wachtte, een minuut lang misschien, toen hoorde ik het weer: het was hulpgeroep van een vrouw. Het klonk akelig in de donkere nacht. En telkens herhaalde het zich weer, het angstige gegil, dat uit de kerk scheen te komen.

Wat moest ik doen? Ik rende terug naar het Oude Delft en liep onder de poortjes der steunbeeren door. Toen ik langs het hek kwam, aan den waterkant, dat voer een zijdeurtje van de kerk staat, zag ik deze deur op een kier staan. Ik sprong over het hek en duwde voorzichtig de deur open.

Hetgeen ik zag, deed me verstommen van verbazing:

De kerk was hier en daar spookachtig verlicht door het invallende maanlicht, terwijl de pilaren lange zwarte schaduwen wierpen.

Ongeveer midden in de kerk zaten op roode stoelen met hooge ruggen vijf jonge mannen.

Voor hen stond een maagd (ik veronderstel tenminste dat het een maagd was) in een lang wit kleed, wat haar eene been ontbloot liet. Aan haar voeten lag een verbroken keten waarmee zij gekluisterd scheen te zijn geweest.

In haar rechterhand hield zij een handgranaat en in de linker een zakspiegeltje, waarin ze zich af en toe bekeek. Ze scheen dan verwonderd over haar eigen bleekheid en zette een jammerlijk gezicht. Ik sloop nader en stelde mij verdekt op achter een pilaar. Nu zag ik wat de oorzaak was van het gillen der vrouw.

Een reus van een kerel, met een drietand gewapend, sloop om de maagd heen en bracht haar af en toe een steek toe in het bloote been.

De jongelui in de roode stoelen deden tot mijne verwondering geen moeite om haar te helpen. Geheel links hing een goudlokkig jongmensch in zijn zetel te rooken en verroerde geen vin. De middelste van de heeren keek af en toe angstig en scheen noodlottige gevolgen van het steekspel te verwachten. Links van hem zat een klein mannetje ernstig bijna boos voor zich te staren en beschouwde het euvel met zichtbaar misnoegen. Dit duurde zoo een tijd voort terwijl de maagd van minuut tot minuut scheen te vermageren. De heeren begonnen nu de ernst van de zaak in te zien. Ze staken de koppen bij elkaar en een sigaar op, om te overleggen wat gedaan moest worden in het belang van de vrouw.

Ondertusschen lieten zij het monster met den drietand ongemoeid.

Nu ik mij goed herrinner vergat ik nog iets te vertellen: Zoo'n droom komt altijd bij stukjes en beetjes in je geheugen terug.

De reus was nl. vergezeld door een klein satanisch knaapje met een scherpgepunte ganzenveer gewapend. Het droeg een baret van geel met zwart en had lange haren en een bril op. Ook dit wezentje prikte af en toe de vrouw en ik meende zelfs te zien dat het de reus tot grootere wreedheid aanspoorde.

Tot nu toe hadden de heeren geen acht geslagen op het knaapje, maar nu begon het hun aandacht in beslag te nemen. Hoor nl. wat er geschiedde: Het ventje scheen hoe langer hoe dikker te worden tijdens z'n actie tegen de vrouw. Het juichte en jubelde en z'n vreugde werd zoo groot, dat het z'n baret voor een hooge hoed verwisselde en deed alsof het dronken was. De maagd begon daarop te weenen en bekeek zichzelf in het zakspiegeltje.

Toen stond de kleinste van de heeren op en hield een lange redevoering, die ik echter niet geheel en al kon verstaan, daar hij zoo zachtjes sprak.

Hij scheen overtuigend te spreken, want de goudlokkige knikte telkens „ja” en de middelste pinkte af en toe een traan weg. De pendant van de goudlokkige keek daarbij in z'n spoorboekje. Toen de goudlokkige reeds vele sigaren gerookt had, eindigde de redenaar.

Het eenige wat ik van de redevoering gehoord had, was dat hij voorstelde het knaapje tot bondgenoot te maken. De laatste hield zich echter leuk tijdens dit voorstel en deed of 't niets hoorde. Uit de houding van de vrouw bleek dat ze niets met het kleine wangedrocht te maken wilde hebben; ze stampte driftig met haar voet op den grond en verklaarde liever te sterven, dan hulp van hem aan te nemen. Toen trachten de heeren met haar te onderhandelen en om haar te overtuigen riepen zij hun vaders en grootvaders er bij die achter een pilaar toegekeken hadden.

Een van die oude heeren sprak wijze woorden, ook hij sprak lang en overtuigend zoodat nu de maagd tranen wegpinkte. De goudlokkige rookte onvermoeid door.

De heeren werden stil van de speech.

De maagd glimlachte af en toe vriendelijk.... toen vervaagde het beeld plotseling: ik zag een oude bok dom staan blaten, telkens en telkens weer hetzelfde geluid, terwijl hij koppig z'n horens ophief tegen den spreker.

Toen werd ik wakker!

Trog.

INGEZONDEN.

Waarde Redactie!

Nu mijn onverkwikkelijke polemiek met Uw nooit hoog genoeg geschat college, eenige weken geleden, bega ik thans waarlijk opnieuw de dwaasheid, toegang tot uwe kolommen te vragen. Ik weet, dat het een groote dwaasheid is (het feit op zichzelf, meen ik) doch de mensch en vooral ondergeteekende heeft nu eenmaal zijn onvermijdelijke zwakheden.

Doch ter zake! Het stukje van den heer Vr. in 't vorig „S.W.” was *correct* en *waar*. Ik durf dit zeggen, omdat ik het aantal menschen *in* en *buiten* de Bond, die dit zullen bekrachtigen, niet heb kunnen tellen.

Wat moest die „corrector” er met zijn aanmerking onder? Dat is een vraag die zeer velen zich, terecht, met ergernis gesteld hebben*) Is de corrector het „S.W.” belast met het *corrigeeren* of met het *kritiseeren* der artikelen? Of is het misschien een geheime agent van het Corps, welke zich ten doel stelt, betoogen uit het andere kamp te ontzenuwen op een dergelijke wijze? Waarom schrijft hij geen *gemotiveerd* tegenartikel in plaats van zulke *straatjongens*-replik? Het artikel van den heer De Glee vindt mijnheer ook te goed om met rust te laten. Vreemd toch, waarde redactie, dat het „S.W.” alweer den indruk „straatjongensachtig” bij me opwekte. Zou 't misschien aan mijzelf liggen? Best mogelijk: ik behoor immers tot de categorie Wijnkoop! Maar zelfs in de bladen van die categorie heb ik tot nog toe nooit gehoord, dat een „corrector” op zoo'n laffe (om geen sterker woord te gebruiken) wijze polemiek voerde, als men zoo dikwijls en speciaal de laatste maal in het S.W. aantrof.

H. RAHDER JR.

Aan den Heer H. Rahder Jr.

Den corrector is voor den tijd van veertien dagen verboden stukken van bondszijde te corrigeeren.

De Redactie.

*) De corr. heeft ze ook met ergernis gesteld. Andere corr.

Eenige opmerkingen.

I. Naar aanleiding van hetgeen de heer Van Lidth de Jude schreef in een van de vorige S. W.-nummers, zou ik het volgende willen opmerken:

Het denkbeeld van den heer Van L. de J. om een werkelijk *werkzame* en *actieve* senaat te vormen, juich ik ten zeerste toe. Hetgeen hij echter verder aan zijn denkbeeld vastknoopt n.l. het toevoegen aan dezen Senaat van een aantal stroopoppen, is practisch niet uitvoerbaar.

De stroopoppen zullen niet te vinden zijn, daar niemand (en nog veel minder een leeghoofd) zich belachelijk wil maken door zoo'n belachelijke rol te vervullen. — Het beste zou, dunkt mij, zijn het benodigde geld, dat een optreden van den Senaat bij feestgelegenheden mogelijk moet maken, door 't Corps bijeen te laten brengen.

(Zie yervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 16 NOVEMBER 1917. No. 7.

Een commissie van oud-senatoren raamt de kosten, die de Senaat elk jaar ongeveer noodig heeft en stelt deze som vast als een **maximum**. Verder stelt men een post op van **onvoorziene uitgaven**, die eerst gebruikt mag worden na toestemming van 't Corps.

II. Nu iets, betreffende den nieuwen Senaat: het komt mij verkeerd voor den heer Bolderdijk candidaat voor den Senaat te stellen.

De nu nieuw te benoemen Senaat heeft het werk van de hervormingen, door den vorigen begonnen, voort te zetten.

Door zijne houding tegenover den Bond heeft de heer Bolderdijk duidelijk bewezen voor deze taak niet geschikt te zijn.

III. Waarom moeten juist senatoren uit het 3e of 4e jaar gekozen worden, terwijl het toch zeer wel mogelijk is, dat er in die jaren, **geen of niet genoeg** menschen zijn, die voor senator in de wieg gelegd zijn.

Het is natuurlijk recht, dat ieder jaar zijn beurt krijgt om uit zijn midden senatoren te laten verkiezen; dat jongere jaars ook niet geschikt voor senator zijn, spreekt van zelf.

Het beste zou zijn **zoo mogelijk** senatoren uit het 3e of 4e jaar te verkiezen; mochten in deze jaren niet genoeg senatoren aanwezig zijn, dan zou men de Senaat aan kunnen vullen met hen, die bewijzen of reeds bewezen hebben, geschikt te zijn (niet uit 1e of 2e jaar)

Mochten er onder 't 3e en 4e jaar in 't geheel geen senatoren voorkomen, dan vervalt een Senaat uit **HUN midden geheel**.

J. RIENKS.

Utrecht, 11 Nov. 1917.

DELFT, 13 November '17.

Geachte Redactie.

Naar aanleiding van eenige stukken in het vorige S.W. in verband met de inval van eenige Corpsleden in de Eensgezindheid, zouden wij het volgende willen opmerken, ten einde bij te dragen tot een juistere voorstelling van het gebeurde.

Na afloop van een feestje op de Societeit Phoenix, werd door eenige der deelnemers een cortège gehouden door de Eensgezindheid. Boven gekomen vonden zij geen mensch en werden onmiddellijk in het donker gezet. Intusschen was er beneden een vechtpartij ontstaan tusschen de Bondsleden en eenige achtergebleven Corpsleden, waarop de anderen naar beneden kwamen en aan de vechtpartij deelnamen. Van de kant der Bondsleden werd met biljart-queue's en halters geslagen, welke hen voor een deel werden afgenomen.

Geen der Corpsleden had boksijzer of gummistok bij zich (dit naar aanleiding van de leugenachtige opmerkingen van de heeren W. en De Glee). Bij het optreden der politie werd de Societeit Eensgezindheid ontruimd.

Dit alles geenszins ter verontschuldiging van het gebeurde, doch uitsluitend, om het voor de buitenstaanders in het ware licht te stellen.

Nog een opmerking wenschen wij te maken n.l., dat de inzenders van bovenbedoelde stukken de inval willen voorstellen als een vooropgezet plan om hun Lustrumviering in de war te sturen. De waarheid is, dat slechts vier der invallers wisten van een feestje der Bondsleden, maar de rest daar volkomen onkundig van was, of er op dat oogenblik in het geheel niet aan dacht.

Dat de heer Vr. de zaak overlaat aan het oordeel der studentenwereld, juichen wij van harte toe, maar het lijkt ons dan toch wel zeer gewenscht, dat hij die studentenwereld de zaak eerlijk en waar voorlegt.

Namens de deelnemers aan den inval,

J. M. DE MUINCK KEIZER JR.

Aan de heer J. M. de Muinck Keizer Jr.

Niettegenstaande de goede bedoeling in het zeer waarderend schrijven van de heer De Muinck Keizer, om de zaak „eerlijk en waar” aan de studentenwereld voor te leggen, heeft deze auteur zich op eenige punten onjuist uitgedrukt en verschillende zaken over het hoofd gezien.

We zouden gaarne zien aangetoond, dat het optreden der H.H. Corpsleden een niet vooropgezet plan is. Tot onze spijt echter, doen de verschijnselen het tegengestelde ver-

moeden, waarvan wel de volgende feiten een minder smakelijk karakter aan de zaak geven.

Door een niet-Bondslid is na de inval aan het Bestuur van de D. S. B. medegedeeld, dat hij op de dag van de inval in de tram door een Corpsslid heeft horen zeggen, dat er die avond door de Bond zou worden feestgevierd en dat het wel tot een vechten met corpsleden zou komen.

Het Lustrumfeest werd voor een groot deel gevierd in de kolfbaan, welke grenst aan de tuin. 's Middags, toen daar reeds vele personen aanwezig waren, liepen twee corpsleden, waaronder een oud-praeses, in de tuin van Eensgezindheid, welke personen op sommatie zijn vertrokken.

De schrijver meent, dat er een cortège door de Eensgezindheid werd gehouden. De vier personen, die wisten dat er op Eensgezindheid werd feestgevierd, konden toch „op hun tien vingers natellen” (zoals door een senator-invaller hakkend werd uitgebracht) dat een dergelijke cortège tot botsing aanleiding zou geven.

Op de bovenzaal, waar niemand aanwezig was, werden de invallers door een verstandig optreden van de gérant in het donker gezet. Daar werden vele voorwerpen vernield, zonder dat er is gevochten. Twee lampen zijn uitgeschroefd en konden nergens worden teruggevonden. Natuurlijk willen we de invallers niet beschuldigen deze te hebben meeegenomen. Een lamp die ongeveer 2½ M. hoog hing werd totaal vernield, (zeker, doordat er iemand in het donker met zijn hoofd is tegen aangelopen). Ruiten die tegen indrukken waren beveiligd met ijzeren stangen zijn gemoesteed. Een eerstejaars (het enige Bondslid dat naar boven is gelopen) werd mishandeld.

De auteur namens de invallers neemt vervolgens voor zijn rekening de volzin:

„Van de kant der Bondsleden werd met biljart-queue's en halters geslagen, welke hen voor een deel werden afgenomen.”

Hierover zij opgemerkt, dat er in het geheel slechts één halter is ten tonele gebracht, waarmee niet getracht is te slaan. Door Bondsleden is zeer zeker met biljart-queue's geslagen, echter als tegenweer tegen de wapens der Corpsleden, waarover we o.a. kunnen medelen, dat er van de bovenzaal, waar geen Bondsleden aanwezig waren zes queue's worden vermist en van de benedenzaal slechts één queue is gebruikt, dat iemand, nog vóór de politie aanwezig was, op zijn oor een slag met een gummistok heeft gekregen van een Corpsslid, dat er wonden zijn toegebracht, waarvan door medici is verklaard, dat deze zijn toegebracht met een scherp, hard voorwerp.

De uitdrukking „dat slechts vier der invallers wisten van een feestje der Bondsleden, maar de rest daar volkomen onkundig van was, of er op dat oogenblik in het geheel niet aan dacht” is natuurlijk te vaag om te beantwoorden. We zouden gaarne vernemen, wie die personen zijn.

Zo de heer De Muinck Keizer, namens de deelnemers aan de inval dit wenst, zijn we gaarne bereid de medegedeelde feiten met namen te staven; om onbilligheid te voorkomen, zijn we dan verplicht om *alle* namen te publiceren.

G. J. DE GLEE.

Aan den Heer Corr!

Naar aanleiding van Uw op zijn zachts genomen unfaire wijze van notenpolemie, in het bijzonder van de hoogstwaarschijnlijk tegen beter weten in, in het openbaar gelanceerde belediging:

„In dit betoog past deze leugen”, tart ik den heer Corr, aan te toonen:

- 1°. dat het niet waar is, dat een huidig senator onder getuige van vele bondsleden en zelfs volgens eigen bekentenis heeft deelgenomen aan de vechtpartij in de „Eensgezindheid”;
- 2°. dat het niet waar is, dat een ex-senator zich heeft voorgesteld aan één onzer jongere-jaars en heeft deelgenomen aan het onder dwang meevoeren van dit bondslid naar de Societeit Phoenix;
- 3°. dat het niet waar is, dat een drietal corpsleden hebben verklaard in een onderhoud met het bestuur van den D. S. B., „dat er wel senatoren aanwezig waren doch in de hoedanigheid van corpsslid, niet als bestuurslid”;
- 4°. dat het niet waar is, dat een ex-senator in de Societeit Phoenix, in tegenwoordigheid van een huidig senator, heeft verklaard tegen een Bondslid: „We wilden een verbroederingsfeest vieren”;
- 5°. dat het een *leugen* is om naar aanleiding van bovengenoemde punten te beweren dat bij deze onverkwikkelijke zaak tegenwoordig waren, senatoren, hetzij huidige, hetzij oud-senatoren.

VR.

Antwoord.

(Kiekeboe spelen).

Wat is de Nederlandsch student wel bogende op (of beoogende) „een groote reputatie van echte studenticositeit” — dit woord *) beteekent zeker zoiets als ridderlijkheid? —, een „heer” dus (ook wel in de wandeling „gentleman” genaamd), die het, waarschijnlijk onder „den drang van een leidende gedachte van netheid en goede manieren, zooals ieder weldenkend mensch natuurlijk vindt, dat de politie de verstoorders van de openbare orde op juiste en succesvolle wijze aanpakt — nietwaar? —, wat is deze bedreven in het tarten met hooge ingetogen verontwaardiging! Het is kostelijk

Maar een ding is jammer, mijnheer Vr. tart er geheel naast. Want ik geloof niet, dat ik hemzelf nog zal moeten uitleggen, dat hetgene, wat in de stellingen verkondigd wordt heusch niet hetzelfde wil zeggen als de verdraaiing van de waarheid: „enkele senatoren” (en „enkelen van zijn besturend college”). Wat nu beweerd wordt, zal ik niet tegen spreken; maar even goed had er kunnen staan, dat men in Delft grachten heeft. Kiekeboe spelen met het voorvoegseltje „oud” is toch wat te kinderachtig.

Wil de heer Vr. nu misschien liever, dat het een vuile verdraaiing genoemd wordt inplaats van leugen, mij is dit hetzelfde; veel ontloopt dat elkaar zeker niet.

Is het theoretisch onjuist als corrector een eenigszins tendentius gestelde noot te plaatsen, ik heb van deze nog geen spijt. T.

*) Misschien beter: stud en ticositeit.

De behartiging der Studiebelangen aan de Technische Hoogeschool.

Nu het luisterrijke plan van den Senaat van het Delftsch Studentencorps reeds weder tot het verleden gaat behooren, zonder tot voldoening te zijn gekomen, is het mijn bedoeling een en ander in 't midden te brengen betreffende de behartiging der studiebelangen.

De Senaat heeft bij zijn beschouwingen twee kwesties naar voren gebracht.

1°. De tegenwoordige toestand in het Corps en de positie van het Corps tegenover de buitenwereld eischt in verband met gewijzigde omstandigheden noodzakelijk verandering, verbetering.

2°. De behartiging der studiebelangen van studeerenden aan de T. H. moet op betere wijze geschieden, dan dit in den laatsten tijd mogelijk was.

Deze twee kwesties zijn door den Senaat in zijn hervormingsplannen saâmgesmolten, omdat dit college meende, het een door het ander te kunnen dienen, m. a. w. tegemoet te komen aan de behoefte tot hervorming van het D. S. C. door het Corps alles omvattend te maken en de behartiging der studiebelangen weer aan het Corps te trekken.

Er is ontegenzeggelijk een grootsch gebaar in dit streven naar alles omvattendheid, maar er zijn groote praktische bezwaren; en niet alleen groote, onoverkomelijke bezwaren zijn het. Wie de gedachtenwisseling in het S. W. heeft gevolgd en de laatste debatingavond van het Corps heeft bijgewoond zal waarschijnlijk deze meening deelen.

Het is vooral te danken aan het optreden der oudsenatoren, dat de Senaat zijn plannen heeft laten varen en nu alleen op inwendige hervormingen in het bestaande Corps aanstuurt.

Toch blijft het de verdienste van den Senaat het eerst openlijk gewezen te hebben op de onvoldoende regeling der studiebelangenbehartiging.

Ik wil over deze laatste kwestie hier wat langer uitweiden en trachten een richting aan te geven volgens welke verbetering ware te bereiken.

Het is een algemeen bekend feit dat de te veel gesmade Centrale Commissie een lichaam is, dat uitteraard de kracht mist om met kans van slagen naar buiten op te treden. Alleen wanneer zeer bijzondere menschen in C. C. zitting hebben kan er van dit college beduidenden invloed uitgaan, zooals in de eerste jaren van zijn bestaan is gebleken. De trapsgewijze verkiezing maakt een direct handelen onmogelijk terwijl ook nooit de C. C. als de vertegenwoordiging van alle studenten zal worden beschouwd of gevoeld. Daarbij komt dat de besturen der Vakverenigingen vaak de afvaardiging naar de C. C. als de minst belangrijke functie beschouwen, hetgeen uit een oogpunt van eigen belang alleszins begrijpelijk is, maar de C. C. natuurlijk niet ten goede komt. Ook het feit dat er personen in de C. C. zitting hebben die nog geen enkel examen aan de T. H. hebben afgelegd, moet er noodzakelijk toe meewerken de invloed van de C. C. te verzwakken. Want is het voor een Vak-

vereenigingsbestuur reeds zeer ongewenscht dergelijke personen in zijn midden te hebben, voor de C. C. als centrale vertegenwoordiger der studiebelangenbehartiging is het beslist ontoelaatbaar. Dat de Vakverenigingen er toch toe overgingen bovenbedoelde personen naar de C. C. af te vaardigen bewijst m. i. duidelijk genoeg, dat ook zij de beteekenis van de C. C. eigenlijk nihil vonden. Dit zal er dan ook toe hebben bijgedragen dat op de Besturenvergadering voor de zomervacantie gehouden een motie werd aangenomen, waarbij als meening dier vergadering werd uitgesproken: Dat in 't belang der behartiging van studiebelangen een nauwere band tusschen de vakverenigingen wenschelijk was. M. a. w. opheffing der C. C., zoeken naar een andere oplossing. Deze oplossing ware als volgt te vinden:

Men laat de bestaande faculteitsverenigingen samenvloeien tot èen groote vakvereniging. Deze vereeniging heeft ten doel de behartiging der studiebelangen in den ruimsten zin, dus ook b.v. kolenvoorziening, licht- en watervoorziening e. d. Het is wenschelijk dat deze vakvereniging alle ingeschrevenen omvat; en daartoe is het misschien noodzakelijk niet-aangeslotenen van alle voordeelen aan 't lidmaatschap verbonden uit te sluiten. Het bestuur dezer vakvereniging wordt rechtstreeks door alle leden gekozen; het is belast met de algemeene leiding, alsmede het beheer der geldmiddelen. Voorts kiezen de leden ingeschrevenen voor iedere faculteit een eigen faculteitscommissie, welke belast is met het organiseeren van excursies en lezingen, en de studiebelangen de faculteit betreffende, alles echter onder goedkeuring van het bestuur der vakvereniging. Misschien zou de Amsterdamsch-Organisatie of de organisatie van het Koninklijk Instituut van Ingenieurs bij de samensmeltingeenerdefinitieve regeling als leiddraad kunnen dienen.

Deze groote organisatie biedt alle voordeelen aan een groote organisatie verbonden, zonder in de gewrongenheid te vervallen waartoe het Senaatsplan noodzakelijk had gevoerd. De samensmelting als hierboven uiteengezet is niets anders dan de logische voltooiing in algemeenen zin van den opzet tot behartiging der studiebelangen.

Wat ik in 't voorgaande gaf was niet meer dan een richting, waarin gewerkt zou kunnen worden. Het is bedoeld als een verspreiding van mijn denkbeelden omtrent deze aangelegenheid, Ik hoop dat ze bij velen ingang zullen vinden, en dat ze door bestaande organisaties voor verwezenlijking vatbaar worden geacht.

Utrecht, 7 November 1917.

J. M. F. ROMÉIN.

VEREENIGINGSLEVEN.

Civiel- en Bouwkundig Studenten-Gezelschap „Practische Studie”.

EXCURSIE op Dinsdag 20 November 1917 naar Amsterdam.

Het programma van dien dag luidt: 8.08 Vertrek uit Delft, 9.33 Aankomst te Amsterdam.

's Ochtends bezichtiging van het voormalige Raadhuis op den Dam. (Inleidende lezing op 15 of 19 November te Delft door den Architect A. Boeken).

Gemeenschappelijke Koffiemaaltijd (waarschijnlijk in „Krasnapolsky”, prijs pl.m f1.25 per persoon).

's Middags bezichtiging (met inleidende lezing) van de nieuwe vuilverbranding aan de overkant van het IJ, onder leiding van den heer Ir. A. de Groot, Directeur der Stadsreiniging te Amsterdam.

Deelnemers aan deze excursie (welke zich dan ook voor de koffiemaaltijd verbinden) worden verzocht te teekenen op een lijst in de keuken van het Hoofdgebouw, met achtervoeging van faculteit en Studiejaar. Bij te groote deelname hebben oudere jaars de voorkeur. Men wordt verzocht zelf voor spoorkaartjes te zorgen en de broodkaarten mede te nemen

Sluiting der lijst Woensdag 14 November 4 uur.

LEZING van den heer Ir. H. van Heijst, ingenieur bij de H. S. M. te Amsterdam.

Onderwerp: De spoorwegbruggen van het Oostelijk viaduct te Amsterdam.

De heer Van Heijst, die zelf werkzaam is geweest bij de vergroting en de vernieuwing van het Oostelijk viaduct te Amsterdam heeft de goedheid gehad voor de leden van P. S. daarover een lezing te houden, verduidelijkt door talrijke teekeningen en lantaarnplaten, welke laatste echter tengevolge van de ongeschiktheid van den projectielantaarn niet alle tot hun recht kwamen.

Spr. begon met in het kort te vermelden de plannen tot uitbreiding van het Centraalstation en die tot het verleggen van den spoorbaan in de richting Hilversum, in welke plannen de tot stand gebrachte verbetering diende te passen.

Vooraf legde hij den nadruk op de eisch aan de bouwers gesteld, het Oostelijk emplacement (aan den Oosterdoksdijs) zooveel als eenigszins mogelijk was te verlengen door de constructie van de brug zóódanig te kiezen, dat nog op de bruggen wissels gelegd en zonder moeite verlegd konden worden.

Na eenige nadere mededeelingen over de constructie der bruggen, die door plaatselijke omstandigheden en bijzondere eischen sterk beïnvloed werd, en over de berekende en de gemeten spanningen, die op één uitzondering na, een klein verschil in de goede richting vertoonden, ging de heer Van Heijst over tot een bespreking van de montage der bruggen.

Deze moest op telkens andere en zeer bijzondere wijze geschieden. Zoo kon de noordelijke middenbrug nog in zijn geheel aangevoerd worden: zij moest daarbij echter over de draaibrug voor gewoon verkeer in de De Ruyterkade heen-geelicht worden.

Bij de montage van de volgende middenbruggen echter was slechts een zeer beperkte ruimte beschikbaar, daar zoowel de juist gelegde nieuwe als de naastliggende nog bestaande oude brug in gebruik moesten blijven. Spr. schetste uitvoerig de hierbij optredende moeilijkheden, die werden opgelost met behulp van twee speciaal geconstrueerde bokken voorzien van een drukkenden inplaats van een trekkenden schoor; zij konden de hoofdliggers in hun geheel op hun plaats brengen.

Tenslotte bracht het afbreken van de oude zijbruggen en de montage van de nieuwe over straten waarin het verkeer niet gestremd mocht worden bijzondere moeilijkheden mee. Op telkens nieuwe wijze moest ook hierbij met bok en lier gewerkt worden, een bespreking van alle gevallen kunnen wij hier niet geven.

Het publiek dankte den spreker door een krachtig applaus.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Op de laatstleden gehouden jaarvergadering heeft zich het nieuwe, bij enkele candidaatstelling gekozen, bestuur als volgt samengesteld:

W. F. C. Engelbert van Bevervoorde,	President.
M. J. F. W. G. Bolderdijk,	Secr.-Arch.
J. A. G. M. Bierman,	Penningm.-Vice-Pres.
K. F. de Leeuw,	Afgevaardigde naar de Centr. Comm.
J. F. Fock,	Bibliothecaris.

Studenten-Gezelschap voor Sociale Studie.

Voor het tijdperk vóór de Kerstvacantie is het volgende programma vastgesteld:

Op 19 Nov. en 3 Dec. e.k. zullen twee leden het onderwerp „Vakbeweging en Politiek” inleiden, ter voorbereiding van een openbare lezing, die in de eerste helft van den maand December zal gehouden worden, en waarop Dr. J. van Hettinga Tromp hetzelfde thema zal behandelen.

De bijeenkomsten op 19 Nov. en 3 Dec. zullen plaats hebben in „Ons Huis” aan het Oude Delft, 's avonds 8 uur. Het bestuur noodigt allen, die met het gezelschap nader kennis willen maken, uit, deze beide bijeenkomsten te bezoeken.

Studenten-Afdeeling Delft van het Algemeen Nederlandsch Verbond.

De leden van de afdeeling zijn door het Bestuur van de afdeeling Delft uitgenoodigd tot het bijwonen van een LEZING op Vrijdag 16 November a.s., des avonds half acht, in de Tooneelzaal van de Stads Doelen.

Spreker: Prof. Dr. L. Knappert, Hoogleraar te Leiden.
Onderwerp: Onze nationale taak.

Het Modernisme van de Hedendaagsche Tijd.

LEZING gehouden door Prof. Dr. G. J. THIERRY.

Spreker schetst in 't kort 't ontstaan en de ontwikkeling van het modernisme, waarbij allereerst de verhouding van het Christendom tot de Kultuur besproken wordt. Is het Christendom een voortbrengsel van de Kultuur? Neen, want Jezus houdt alleen rekening met het „jenseitige.” In 't begin van het Christendom wordt de Kultuur zelfs op den achtergrond gedrongen door de verwachting van het spoedig naderend einde. Langzamerhand pas wordt de Kultuur met christelijke beginselen doordrongen. Ook in het Nieuwe

Testament vonden wij toch het „Kulturfreundliche” zooals spreker het uitdrukt. „Het geloof, dat de wereld overwint.” De mensch, die God lief heeft, laat deze invloed in de toestanden gelden. De oude Kerkvader Augustinus legt verband tusschen beide elementen, en bij deze beschouwing komt spreker er toe om 't monniksideaal als een geestelijke veiligheidsklep op te vatten.

In de middeleeuwen zien we dat de Kultuur weinig doordrongen is van geestelijk leven, na de middeleeuwen wordt dit anders. Spreker behandelt achtereenvolgens de invloed van de Renaissance, van de Hervorming en de „Aufklärung.”

Van de Renaissance kan men niet zeggen dat ze anti-christelijk is, maar ze is buiten-christelijk. Tijdens de Hervorming blijft er toch nog een wantrouwen tegenover de Kultuur.

De „Aufklärung”, vooral tengevolge der Ideeën en Gedachte van Rousseau en Kant, geven weer een nieuwe weg aan.

Wat de Romantiek betreft, ze is meer kultuurbeweging, dan Geesteslevens.

Hier is spreker genaderd tot het Oud-Modernisme, ontstaan omstreeks 1840—1850. Vooral kenmerkend in dien tijd is het verregaande intellectualisme. Alleen in 't weten schuilt zekerheid, waardoor vooral aansluiting bij de natuurwetenschap gezocht werd. Hieruit vloeide het Pantheïsme voort. Door de zonde als noodzakelijk aan te nemen, blijft er voor Christus weinig plaats in die beschouwing.

Stellen wij ons nu de vraag: Is de waarheid in de eerste plaats intellectueel? Zegt men, dat aan alle verstand het zedelijk inzicht ten grondslag wordt, dan is de waarheid ethisch. Neen, waarheid is niet alleen in 't hoofd, maar ook in 't hart, en juist het centrum van onze zekerheid ligt in 't hart: „Eerst liefde, dan kennis”.

Na 1870 is er van het oud-modernisme nog maar weinig over, en na 1890 treedt vooral de sociale belangstelling sterk op den voorgrond. Vooral zijn hierop van invloed Schopenhauer, Nietzsche, Ibsen en anderen. Nu eerst begint de reactie tegen het intellectualisme, het zondebesef treedt meer op den voorgrond. Pas nu begint het jong-modernisme zich te ontwikkelen, vooral onder menschen als Prof. v. Bakel, terwijl tegenwoordig zijn volgeling Prof. Heering een gróote steun is.

Spreker begint nu aan 't 2de gedeelte zijner lezing „De Godsdienstige beweging onder de studenten”, waarna van zelf een beschouwing volgt over „de Nederlandsche Christen Studenten-Vereeniging” en de „Vrijzinnig Christelijke Studenten-Bond.”

Eerst de geestelijke strooming, vooral in Leiden. Ontstaan van de „Woodbrookers”, die nog altijd hun bijeenkomsten 's zomers in Barchem houden, en ook nu nog indirect vrij gróote invloed op de Studenten-maatschappij uitoefenen.

Ook voor de V. C. S. B. is de geestelijke oorsprong te zoeken in „Woodbrook”. Om duidelijk te laten uitkomen wat V. C. S. B. onder vrijzinnig verstaat, leest spreker verschillende citaten voor uit de Berichten der V. C. S. B. Spreker wijst dan op de gróote overeenkomst tusschen V. C. S. B. en N. C. S. V. De gecombineerde Hoofdbestuursvergadering van V. C. S. B. en N. C. S. V. is zelfs een openbaring geweest. Wij moeten ons de vraag stellen: „Welke plaats neemt Christus in in ons persoonlijk leven?”

Spreker wekt dan vooral de aanwezigen N. C. S. V. ers en de V. C. S. B. en op om toch vooral met elkaar in verbinding te blijven. Er is een groot verschil van innerlijke aanleg tusschen beide leden, zoodat geen samensmelting nagestreefd moet worden, maar wel moet er wederzijdsch vertrouwen zijn. Spreker bespreekt daarna nog de tegenwoordig zooveel besproken „basisquaestie” der N. C. S. V., en wijst er op dat de basis tegenwoordig wel degelijk een belemmering voor sommigen is om tot de N. C. S. V. toe te treden, hoewel zij er feitelijk thuis behooren. Het eenige wat ons te doen staat, is te getuigen van Jezus Christus.

Th. R. S.

Demonstratieve proeven met betrekking tot draadloze telegrafie.

Lezing gehouden voor de E.T.V. door J. Corver. 25 Oct. 1917.

Spreker begon met een uiteenzetting te geven van wat men onder resonantie-verschijnselen, speciaal op electrisch gebied heeft te verstaan. Om een aanschouwelijke voorstelling te krijgen worden telkens analoge voorbeelden uit de geluidsleer aangehaald. De trillingsketen, bestaande in een zelfinductie, met aan het eene einde een condensatorplaat terwijl het andere einde vrij naar aarde is afgeleid, wordt bv. vergeleken met een gesloten orgelpijp. Bij een gesloten orgelpijp ontstaat de gróotste spanning van de lucht aan het gesloten eind, hier de condensatorplaat, een maximum spanning, hetgeen spreker aantoonde door het laten lichten van een geïsslersche buis, die in de nabijheid wordt aangebracht.

Wordt nu ook de tweede condensatorplaat verwijderd en ook door de zelfinductiespoel aan aarde gelegd, dan vergelijkt-spreker de nu ontstane trillingsketen met een open orgelpijp. Nu zal in het midden der keten een spanningsbuik moeten ontstaan, hetgeen wordt bevestigd door het lichten der geïsslersche buis daar ter plaatse. In dit geval kunnen ook de boventonen te voorschijn worden gebracht, door het veranderen der zelfinductie en capaciteit van den keten, waarin de trillingen worden opgewekt, en die is ingekoppeld met de eerstgenoemde. Er moet dus afstemming plaats hebben.

De bijval die spreker oogstte, was een bewijs dat de vele opgekomenen niet in hunne verwachtingen waren teleurgesteld.

Indisch Studenten-Congres.

In November a.s. hoopt de Indologen-Vereeniging haar derde Lustrum te vieren. Door de tijdsomstandigheden verhinderd, dit op de gebruikelijke wijze te herdenken, heeft het Bestuur gemeend in overeenstemming met de ernstige tijden met een meer degelijk plan voor den dag te moeten komen, hetwelk zal bestaan uit een Indisch studenten-congres.

Het doel van het congres is een poging in het werk te stellen studenten van diverse pluimage, die zich hier te lande voor een werkkring in Indië voorbereiden samen te brengen, teneinde een begin van opheffing te maken met de groote verdeeldheid, die onder hen heerscht.

Die verdeeldheid is voor het oog begrijpelijk.

Immers het al dan niet corps-lid zijn, het studeeren aan verschillende Universiteiten zijn hiervan de directe oorzaken. Men is licht geneigd deze tijdens het studentenleven zwaarwegende belangen te stellen boven die, welke gelden voor den langeren tijd voor het gansche leven. Niettemin gelooven wij, dat, waar toch uit ons moeten voortkomen wetenschappelijke strijders(sters) op allerlei gebied, en deze jaren aan de Universiteit voor de voorbereiding daarvan besteed werden, ook bij ons, bij velen latent, maar ook bij velen reeds tot uiting gekomen, gevoel voor dezen belangen te vinden is. Wij doelen op het arbeidsveld dat ons in Indië wacht.

Ginds zijn wij gasten in een ons bevriend huis en is het niet een hoofdvereischte voor de goede verstandhouding tusschen de gasten onderling en hun gastheer, dat zij elkander goed kennen en begrijpen, dat zij elkander hoogachten en waardeeren?

Hiertoe nu is noodig, dat wij bekend zijn met de geestesrichtingen, die elk van ons voorstaat. En om dit te bereiken, meenden wij tot geen beter middel onze toevlucht te kunnen nemen, dan tot het houden van een congres, waarop iedere groep zich door een spreker kan laten vertegenwoordigen, die de tolk is van haar ideeën.

Daadwerkelijk zullen dan ook aan het congres deelnemen, de Indische Vereeniging, de Chineezen Vereeniging in Nederland, de Chung Hwa Hui en begrijpelijker wijze de, Indologen Vereeniging zelve. Elk dier vereenigingen heeft één harer leden aangewezen om een haar kenmerkende stelling in te leiden en te verdedigen.

Om het nuttige evenwel aan het aangename te paren, zal het min of meer wetenschappelijk gedeelte van het congres worden afgewisseld door een gemeenschappelijk diner, terwijl als slot een namiddagthee met dans zal worden gegeven.

De indeeling van het congres, dat plaats zal vinden op den 23sten en 24sten November, wordt dan als volgt:

Vrijdag 23 November, des morgens: Stelling in te leiden en te verdedigen door den afgevaardigde van de Indische Vereeniging den heer Baginda Dahlart Abdullah.

's Middags: Stelling in te leiden en te verdedigen door den heer Han Tiauw Tjong, vertegenwoordiger van de Chung Hwa Hui.

Na afloop zal een diner plaats hebben van de congresleden, waarna een gemeenschappelijke bestuursvergadering zal worden belegd der onderscheidene vereenigingen, teneinde de mogelijkheid te bespreken van een op te richten federatie van zich voor een coloniale werkkring voorbereidende studenten.

Zaterdag 14 November:

's Morgens: Stelling, in te leiden en te verdedigen door den heer H. J. van Mook, spreker voor de Indologen-Vereeniging.

Des namiddags: Receptie van het Bestuur der Indologen-Vereeniging, waarna dan het congres zal worden besloten door een thé dansant, waarvoor introductie openstaat.

De contributie voor het congres bedraagt één gulden, terwijl alleen zij tot het congres kunnen toetreden, die in Nederland studeeren voor een loopbaan in de tropen.

Voor de van buiten Leiden komende studenten en verdere deelnemers is een „Commissie van inkwartiering”

ingesteld, die, op verzoek, de congresleden gaarne hetzij in hotels, hetzij in diverse studentenkamers onderbrengt. Voor dit doel wende men zich tot de praeses der commissie, den heer J. W. de Stoppelaar, Rapenburg 55, Leiden.

Volgaarne zal ondergeteekende desverlangd nadere inlichtingen omtrent het congres geven, adres Rapenburg 55.

W. HOVEN.

BOEKBESPREKING.

Aanschouwing van het Mengelwerk der D. S. B. Almanak 1917.

Zoo komt dan langzamerhand het werk te liggen in den criticus, als in een psychologischen smeltoven, een oven die geleidelijk het werk ondoende van minder-edelē slakken en bijmengsels, het tracht te sublimeren tot zijn zuiverste schoonheidsessentie, tot zijn bij-mooglijk meest echten staat, tot zijn eigenlijkste, meest werkelijkste wezen.

W. KLOOS.

Een boek moet men lezen in de taal waarin het geschreven is want nooit zal de voeling des kunstenaars u zoo helder worden en u omnevelen, als niet de klankvolle deining der taal, waarin de schrijver zich beweegt, die een zeer belangrijk deel is van zijn gevoelsgolvelingen en die wel zeker een niet te onderschatten gewicht legt in de schaal der appreciatie, als deze deining u ontvalt, om de gevoelens op te zweepen tot hooge klotsing, want zeker is het, dat de kunstenaar een deel is van de taal, waarin hij leeft of liever die hij leeft, zoowel alsdat de taal een product is des kunstenaars of eigenlijk een deel is van hem, zoodat zoo wij directe uiting moeten derven, wij best mogelijk een nauwkeurige copie kunnen verwerven, maar dat wij dan toch altijd het schilderij zullen zien als een plaatje, soms wel als een mooi plaatje.

Ik kom hierop bij de bespreking van de D. S. B. almanak omdat ik dingen meende te ontdekken, die mij dan wel direct troffen, maar dan toch met het gevoel, dat er iets aan ontbrak, je-weet-niet-wat, dat als een kamerschut het uitzicht belemmert, kortom de ruitjes waren wat beslagen. Lang heb ik ze moeten lezen deze stukjes mengselwerk, deze jeugdige mengeling van vreugde naast luim, van ernst naast wijsheid en eerst bij lezen en her- en voorlezen, is het mij gelukt te ontdekken, wat wel het „manquementje” wezen kon dat ik wel voelde, maar nog heel vaag en heel scherp en nu weet ik het en heel voorzichtig, zooals men een ruit afveegt, zoo zal ik u trachten mede te deelen, datgene wat ik voelde bij het hooren dezer zielsklanken; want klanken waren het, en dat ze uit de ziel kwamen wil ik aannemen en dat ik ze hoorde is zeker.

Het leek me te koud, wij kregen trekking om den mond bij het elkaar voorlezen en wij zagen elkaar aan met de vraag in de oogen, waarom lees je geaffecteerd? Is het door ontroering? En wij knikten ja en hadden vochtige oogen en onze thee werd steenkoud. Wij voelden beiden, hij en ik, dat er meer frischheid in diende gelegd en zooals een goed acteur, deelen uit zijn rol zegt en herzegt met steeds variërende intonatie totdat hij plots uitroept: „Zoo is ie goed!” en hij de volle karakteruitbeelding onder de knie heeft, zoo lazen wij bij keer en tegenkeer deze enkele strofen, luisterend als de man die het gras hoorde groeien, totdat hij ineens uitriep: „Met Rotterdamsch accent!”

Vreemd keek ik op, zooals misschien ook gij lezer en ik lachte, naar hij zei ongeloovig, maar toen stak hij van wal en vol vuur klonken mij de regels in de ooren:

Maar neen, maar neen want
Ik ben groot, groot als een wolk
Van zware hagel, van wee
Die Natuurs woede vertolkt.
Uw wreedheid is als regen en mist
Die fijn-fijntjes door de ruimte sist
En valt in de zee, zonder gaatjes te slaan
De zee, die kalm en rustig blijft staan.
En ik ben die zee

Toen klonk er in de halfverlichte kamer, alleen het theelichtje brandde maar, een snik eerst zachtjes, toen harder en heftiger en over ging het ook in een verlossend weenen en ook ik voelde mij vochtig worden bij zoo opeengestapeld weedom, zoo groot als een berg en dat in een mensch, zoo klein als een muis, in verhouding en toen wij beiden bedaard waren tenminste uiterlijk, hoewel wij beiden tusschen de regels doorzagen, dat wij nog zeer ontroerd waren, zoo omhelsden wij elkaar, zegnend het oogenblik, dat wij niet zoo alleen waren en hand in hand begonnen wij te

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 16 NOVEMBER 1917. No. 7.

spreken. Onze stemmen klonken wat schor en vermengden zich spookachtig met het theewater, dat suisde.

En wij herlazen nog eens alles.

Geen vreugde gevoelden wij bij 't zien van een schoon meisje dat weent oogen rood om den strengen dood en wij zuchtten beiden en het was of het één zucht was, toen wij hoorden, dit zijn klagend lied, zijn lied van rouw en smart en wij wisten niet waar het vandaan kwam. Maar de oplossing geeft de auteur zelve reeds, want dat lied komt uit zijn prachtig hart.

Dit is een foutje zou ik willen zeggen. Het geeft blijk van nog weinig routine, van weinig geschooldheid, dat hij de vraag die hij den lezer voorwerpt en die slechts weinigen zullen weten te beantwoorden, de vraag „waar komt dat vandaan?“; dat hij in de direct volgende strofen reeds een oplossing geeft. Dat ontnemt de spanning, maar waarschijnlijk komt dit voort uit den onberedeneerden, doldriesten en jeugdigen drang des schrijvers naar waarheid en dit verdient den hoogsten lof, daar waar wij leven in een tijd waar schijn gekroond en aangebeden hoofd is, dat den romps mist, een feit, waar wij overal de verschijnselen van kunnen waarnemen.

Ook hieruit, uit dezen drang naar waarheid verklaar ik mij de stoutmoedigheid waarmede de dichter zich in opeenvolgende zangen vergelijkt met een wolk van zware hagel, dan met de zee. Kracht is er in de bewering:

O, Gij zijt als vuile zwarte steen
Als gij hoort met aandacht
Naar mijn rythmisch-golvend gewezen.

Hier is de allerkielste aanraking geweest van een warmkloppend dichter met de toch al kille maatschappij. Dit is de uiting van eene teere plant gekneusd en niet begrepen onder de voeten van een nietswaardige en hardschalige menigte slechts in naam afstammelingen van Adam en Eva.

„Gij geniet als ik lijdt“

Nou vraag ik u, is dat wat?

Zoo onietig — wreede menschjes
Dat soms ik uw kleinheid u benijd.

Dit laatste zou willen laten doorschemeren of schrijver dezes, oogenblikken van zwakte zou hebben gekend, maar wij laten ons niet bedotten door een bescheidenheidje. Want iemand die iets kan scheppen of schapen, wat zoo grootsch is van gedachte, ontroering en kracht, dat zoo'n rijkdom van klanken en zoo'n fladder-schuchter rythme heeft nu eens, dan weer rommelend als een zware kar over vijandige keien, beelden-rijkdom heeft zoo enorm als wij nog slechts aantreffen bij enkele nog onopgemerkte genieën zoo is het zeker, dat deze mensch een mensch is, waardig nazaat van den alouden Adam.

Het tweede wat dezelfde auteur ons bracht is minder krachtig, minder natuurlijk, omdat de regels alle rijmen en er geen bij zijn van vooruitspringende grootte.

Vergeef mij zoo ik uw aandacht lang vroeg; ik haast mij echter mij te begeven tot een tweede niet minder frisch gegrepen beeldje, ditmaal uit het leven der vrouw en wel van een meisjes-studentje en dit door een lid der D. S. B.

Werkelijk dit stuk, dat wij rangschikken kunnen onder het rijkste, dat het mengelwerk ons biedt, is vrucht van een langdurige en nauwgezette studie, geleid door een willige geest. Er spreekt warmte uit der aandoeningen symphonie. Zij zingt dan:

Eens kuste hij me
Juist op mijn mond.
(Vertel het niet rond).

Om nu ons een oogenblik niet te wenden tot de rythmische klankuitbeelding, zoo wil ik uw aandacht vestigen op de beide haakjes. Is dat niet alleraardigst — schuchter en guldig opgemerkt misschien een klein beetje coquet, wat ook wel een beetje zit in die volgende paar regeltjes:

Later wou hij
't Op mijn schouderje doen
Maar dat verbood ik hem
(Voor mijn fatsoen)
Gaf hem toch nog een zoen
(Omdat ik zooveel van hem houd).

Wat juist gezien het lijkt me een klein kordaat zelfstandig ding. Nu moet ik noode enkele regels overslaan, maar dan:

Mijn lichaam heeft vaak je bekoord
Mijn zieltje is heerlijk rein
Mijn zieltje, dat reeds je behoort
Mijn lichaam, dat eens 't jouwe zal zijn.

Hier is de ontplooiing der volle harmonie tusschen stof en geest, tusschen lichaam en ziel. Die heerlijke gedurfde uitspraak, waartoe slechts weinig meisjes in staat zijn en dan te bedenken, dat hij, die deze gedachten zoo sterk in zich voelde, dat zij hem drongen tot rythmische uiting, dat hij een man is, 't is ongelooflijk. En wel zullen wij zeggen met verbazing: „Welk een man!“

De Fuif en onze Kroeg, meer behorend tot het genre juich poezie, zijn hiervan first-rate proefjes.

Het zou te wenschen zijn, dat het bondsbestuur inzag het enorme voordeel, dat zij verkreeg zoo zij deze beide „snapshots“, uit hun studentenleven met keurig encadrement van woorden, zouden plaatsen in de propaganda-boekjes opdat den nieuweren studiegenooten, de oogen zou worden geopend voor het feit, dat naast de studie, de zekere band bestaat, die hen kan doen opvlammen tot zoo schoone broedervreugde, terwijl men de ouders zou kunnen geruststellen met hen erop te wijzen, dat men toch kwart voor half twee gaat slapen.

„Gebroken stemming“, „Idealen“ en „Verlangen“ moeten wij echter verbannen tot het slechtste werk van dezen almanak. Het is niet nieuwerwetsch. Die menschen zijn conservatieve droogpruimen. Er moeten meer bokkensprongen, meer schelgefluit of somber misthoorngeloei in, maar dit spelen op strijkinstrumenten heeft geen zin. Waar blijft dan de Kracht en de Strijd?

Ik vraag het u.

A. G. MARIS JR.

CORRESPONDENTIE.

Het Lezingsverslag gehouden door Dr. D. G. Jelgersma voor de D. S. E. V. moet wegens plaatsgebrek tot het volgend nummer blijven liggen.

ERRATA.

Storende drukfouten in de Bondsrede.

- Blz. 41. a. regel 5 van onderen. „Het Utr. St. B.“
 „ „ b. „ 4 „ boven: het U. S. B.
 „ „ „ 8 „ „ Societas i. p. v. Sositeit.
 „ 41. Delftsche Studenten Bond.
 „ 42. a. 2de alinea, regel 8:
 studentenverenigingen, behalve:
 Sanctus Thomas Aquinas.
 „ 42. b. 7 regels voor eindalinea: oorlogsneurose.
 „ 43. a. regel 10 van boven: uitweiden.
 „ „ „ midden: doorbijt i. p. v. doorlijnt.
 besmeurd i. p. v. besmeerd.
 „ „ „ 3 regels voor eindalinea:
 ge zult Uw student-zijn zegenen.
 „ „ „ 2de alinea, regel 11: gevergd, (2de keer weg).
 „ „ b. Op twee na laatste regel: Lustrum.

In het ingezonden stuk „Ter goéder trouw“ moet staan 1e kolom, regel 17 en 18 v. o.: vertegenwoordigt.

- „ 16 v. o.: dusdanige.
 „ 13 v. o.: vertegenwoordigd.
 „ 12 v. o.: eerder in pl. v.: luiden.
 „ 5 v. o.: „Studenten zingt!“
 „ 4 v. o.: Dergelijke phrasen als aanval op den Senaat bedoeld.

2de kolom, regel 3 en 4 v. o.: bespreekt in pl. v.: bespeelt.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Candidaats-examens in de maand Januari 1918.

Het College van Rector-Magnificus en Assessoren der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan één der in de maand Januari 1918, af te nemen candidaats-examens, genoemd in de artt. 8—14 van het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1905 (S. 227), of aan eenig deel dier examens, zooals deze gedeelten zijn vastgesteld bij beschikking van den Minister van Binnenlandsche Zaken 3 Februari 1908, No. 357 H. M. O., hebben zorg te dragen, dat hunne schriftelijke aanmelding, vergezeld van het getuigschrift wegens met gunstig gevolg afgelegd propaedeutisch examen, uiterlijk 24 November 1917 zal zijn ingekomen bij den Secretaris van de Afdeling, welke het af te leggen examen afneemt.

De aanmeldingen moeten derhalve voor de candidaats-examens worden gericht:

- voor civiel-ingenieur (art. 8) tot Prof. Chr. K. Visser, c.i.:
 voor bouwkundig-ingenieur (art. 9) tot Prof. T. K. L. Sluyterman;

voor werktuigkundig-ingenieur (art. 10) tot Prof. Dr. Ingr. H. S. Hallo, w.i.;

voor scheikundig-ingenieur (art. 13) tot Prof. Dr. W. Reinders;

voor mijningenieur (art. 14) tot Prof. R. W. van der Veen, m. i.

Nauwkeurige opgave van het examen of van het gedeelte of de gedeelten van het examen, waaraan men zich wenscht te onderwerpen, wordt verzocht.

De aandacht van aanstaande bouwkundig-ingenieurs en mijningenieurs, die slechts een gedeelte van het kandidaats-examen wenschen af te leggen, wordt gevestigd op het 2e lid van art. 9 van bovengenoemde ministerieele beschikking, betreffende de volgorde waarin de gedeelten van het kandidaats-examen moeten worden afgelegd.

Formulieren voor de aanmelding voor de bovenbedoelde examens zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

(w.g.) DIJXHOORN, Rector-Magnificus.

(w.g.) J. A. G. VAN DER STEUR, Secretaris.

Delft, 14 November 1917.

Afdeeling der Scheikundige Technologie.

De Voorzitter van de Afdeeling der Scheikundige Technologie van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Scheikundig Ingenieur, dat zal worden afgenomen in Januari 1918, zich daartoe schriftelijk moeten aanmelden

bij den Secretaris Prof. Dr. W. Reinders, Westvest 24, Delft, vóór den 15den December 1917.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr.

Afdeeling der Mijnbouwkunde.

De Voorzitter van de Afdeeling der Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Mijningenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Januari 1918, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeeling, Professor R. W. van der Veen, m. i., Instituut voor Mijnbouwkunde, Delft, vóór den 1sten December 1917.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel J. Waltman Jr. te Delft.

Mededeelingen.

De Rector-Magnificus maakt bekend, dat het Gebouw voor Decoratieve kunst op Zaterdag 17 November 1917 zal geopend worden met een rede van den Hoogleraar T. K. L. Sluyterman, des namiddags te half twee ure, te houden in den **Stads Doelen**, ter bijwoning waarvan belangstellenden worden uitgenoodigd.

Maandag 19 November 1917 zal er gelegenheid zijn het nieuw ingerichte gebouw te bezichtigen, waartoe toegangskaarten bij den Pedel, Oude Delft 93, zijn te verkrijgen.

Delft, November 1917.

ADVERTENTIEN.

MEEUWS' HEERLIJKE ROLHAM 28 cts per ons

C. L. DOORMAN,

PHIL. NAT. DOCT^s

repeteert Wiskunde, Natuurkunde en Theor. Mechanica.

VOORSTRAAT 77, DELFT.

Dessinateur Mécanicien

demande besogne pour occuper ses heures de loisir.

Lettre de Bureau 1744.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

90 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

OUDE DELFT 120.

CHR. F. RUTER.

≡ „AU FIGARO” ≡

G. KIELA. ☒ ☒ KAPPER.

Oude Delft 166.

TELEFOON 624.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr. - DELFT.

JAN VAN ROSSEM

JONGE VERZEN

☒

INGENAAID f 1.35

GEBONDEN f 2.10

☒

OMSCHRIJVING OF AANBEVELING
ISVOOR DIT BOEK OVERBODIG, DAAR
ELK STUDENT HEM GEKEND HEEFT